

Květen • Maj 2026

Časopis Slezské církve evangelické a. v. • Ročník LXXIX

PŘÍTEL

PRZYJACIEL

Učednictví je vztah

Konfirmace jako vedení ke vztahu
Když Bůh volá, On také jedná
Vstup do dospělosti

2026

rok pastorační
a učednictví

Velikonoční koncert

Ostrava, 28. 3. 2026

Foto: Martin Kotajny

Co najdete v tomto čísle

Vztah žáka a učitele. <i>Vlastimil Ciesar</i>	4
Konfirmace jako vedení ke vztahu. <i>Jiří Chodura</i>	4
Najlepsza towarzyszka nauczycielka. <i>Anna Bystrzycka</i>	5
Víra, která dozrává ve vztazích. <i>Jan Fojcik</i>	6
Ego... spondeo ac polliceor. <i>Irena Krzyżanek</i>	7
Učedníkem. <i>Emil Macura</i>	8
Když Bůh volá, on také jedná. <i>Stanislav a Debora Chlebko</i>	9
Slovo pro konfirmandy. <i>Michal Klus</i>	10
Služ a budeš potřebný. <i>Zbyšek Kaleta</i>	12
Instalace pastora Zbyška Kalety	12, 20
Jdu na ryby! <i>Zbyšek Kaleta</i>	13
50. výročí ordinace.....	14
Zpoždění je nepřipustné. <i>Miroslav Sikora</i>	15
Kristína Royová.....	15
Pierwsza kobieta proboszcz w Diecezji Cieszyńskiej.....	16
Tichá radost. <i>Erika Mačová</i>	17
Z Biblią na co dzień i Hasło miesiąca. <i>Janusz Kożusznik</i>	17, 18
Den ticha. <i>Miriám Szökeová</i>	18
Velikonoční koncert.....	2
Setkání manželských párů.....	19

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

Květen • Maj 2026

Cena jednotlivého čísla: 52 Kč
Roční předplatné: 564 Kč

Vedoucí redaktor

Mgr. Janusz Kożusznik

Zástupce redaktora

Mgr. Vlastimil Ciesar

Redakční rada

Mgr. Vladislav Volný, Th.D.
Milan Zielina, DiS.

Jazyková korektura

Mgr. Pavlína Volná
Mgr. Janusz Kożusznik

Grafická úprava a sazba

Ing. Jindřich Novák

Vydavatel

Slezská církev evangelická a. v.
Vychází každý měsíc

Adresa redakce a administrace

Redakce Přítel – Przyjaciela
Na Nivách 7, 737 01 Český Těšín
e-mail: pritel@sceav.cz
www.sceav.cz

Za obsah článků odpovídají autoři,
za obsah inzerátů zadavatelé.
Redakce si vyhrazuje právo
na zkrácení a úpravu textů.
ISSN 1214-1321

Vztah žáka a učitele

Milí čtenáři, vztah žáka a učitele je něco podstatného. Svědčí o tom i zkušenosti mnohých z nás, kteří na své dobré učitele, vedoucí, pastory nedáme dopustit. Přemýšlím o tom vztahu i z druhé strany. Ovlivňuje i žák svého učitele, pastora? Anebo jde jen o „jednosměrný provoz“? A jak to měl sám Pán Ježíš? Byl to jen on, kdo formoval své učedníky, anebo tu a tam byli i oni, kdo utvářeli svého Mistra?

Příznám se, že jsem v církevní tradici zatím nenarazil na podobný typ úvahy. Evangelia sice nikde výslovně neříkají,

že by učedníci něco naučili svého Učitele („Žák není nad učitele“), přesto mezi řádky občas probleskne náznak opaku. Příkladem je smrt Lazara, jejíž smutek Ježíše hluboce zasáhl a která se stala i „spouštěčem“ velikonočních událostí. Také Jidášova zrada, Petrovo zapření i opuštění Ježíše ostatními učedníky musely ovlivnit jejich vzájemný vztah. Ježíšova oběť za hříchy světa tak úzce souvisí i s hříchy jeho nejbližších. Není vyloučeno, že právě jejich nevěrnost sehrála roli i v jeho zápase v Getsemane, kdy přijímal „kalich hořkosti“ od Otce.

Bylo by zajímavé studovat knihu Skutků apoštolských anebo listy apoštola Pavla a hledat podobné vazby mezi apoštoly a jejich žáky, a to i z toho druhého, výše nastíněného úhlu pohledu. Jak moc ovlivnili apoštola Pavla problematičtí křesťané v Korintu? Jak ho ovlivnil věrný žák Timoteus? Otázek je možná více než odpovědí. Není to na škodu, stejně jako není marné přemýšlet o tom, jaký vliv mají dnes současní vedoucí, učitelé a pastoři v církvi, a jak na druhé straně jejich žáci, studenti a sborovníci ovlivňují je.

I o tom je aktuální číslo našeho časopisu, k jehož čtení vás jménem dopisovatelů a redakční rady Přítele zvu.

Vlastimil Ciesar, pastor

Konfirmace jako vedení ke vztahu

Květen je v naší církvi tradičně obdobím konfirmačních slavností. V kontextu celoročního tématu *Roku pastorače a učednictví*, které nám připomíná, že „učednictví je vztah“, se musíme znovu ptát: *Co děláme pro to, aby konfirmace nebyla pro náctileté slavnostním rozloučením se sborem?*

Motivy dětí k návštěvě konfirmační přípravy jsou dnes velmi různé, od upřímného hledání Boha až po očekávání štědrých konfirmačních darů. Motivací ze strany sboru by však v žádném případě nemělo být jen pouhé předávání informací, ale především předání poselství i Boží nesmírné lásky a pozvání k celoživotnímu vztahu s Kristem. Jak k tomuto vztahu mladé lidi vést?

Vztah na duchovní rovině

Je dobré si uvědomit, že boj o dospívající se neodehrává jen na rovině dobrých vyučovacích metod, ale primárně na rovině duchovní. Neodmyslitelné místo v životě celého sboru má mít modlitba o proměnu srdce konfirmandů. Tito mladí lidé by měli modlitby slyšet přímo v rámci bohoslužeb a dalších setkání. Tak vzniká zdravé duchovní prostředí s očekáváním Boží milosti. Často právě tam dochází k proměně životů mladých, protože oni sami vidí zájem ostatních o jejich vztah ke Kristu a církvi.

Vztah uprostřed jejich světa

Svět dnešních konfirmandů je nabitý sociálními sítěmi, mobily a obrazovkami. Je třeba alespoň trochu znát, v jakém prostředí se pohybují, a reagovat na to. Víme, že ani ta nejlepší technika nedokáže nahradit smysluplné vztahy, po kterých tito mladí lidé touží nejvíce, ale může jim jejich řeči přiblížit ten nejhlubší vztah, který nám Pán Bůh nabízí skrze Ježíše Krista.

Vztah budovaný v čase a prostoru

Nedílnou součástí konfirmačního učednictví je výjezd na „opuštěné“ mís-

to. Na konfirmačním víkendů se otevírají cenné diskuse a životní výzvy, na které při běžných setkáních nezbývá čas. Je to vzácná příležitost podívat se pod pokličku jejich životů. Pokud je takový pobyt zorganizován jako společný projekt s dorostem, může navíc problesknout jiskřička přátelství, která konfirmandy po slavnosti provede rovnou k setkáním mládeže na dorostu.

Vztah k rodině

Učednictví se netýká jen dětí. Konfirmační příprava má být také setkáním s těmi, kteří před Bohem vzali za dospívající duchovní zodpovědnost – s jejich rodiči. Často stojíme bezradní před rodiči, kteří berou konfirmaci jen jako církevní servis a vzdělávací instituci, jež za rok napravit zanedbání, kterých se dopustili. O to důležitější je nemalomyslnět, budovat s rodiči mosty přátelství a být jim dobrým svědectvím.

Vztah utvářený naší láskou

Před lety jsem při jednom obyčejném rozhovoru slyšel nezapomenutelnou myšlenku: Mladí lidé musí prožít nejprve naši lásku a naše přijetí, aby mohli prožít Boží lásku a Boží přijetí. Tento vztah a zájem se nebuduje pouze jednu hodinu týdně ve sboru, ale při každém setkání na chodníku, v parku nebo v autobuse.

A pak, po několika měsících příprav, přijde slavnostní den, kdy uslyšíme sliby konfirmandů. Poté rozdáme osvědčení o konfirmaci a popřejeme těmto mladým lidem vše dobré. Mým největším přáním je, aby ta další pokonfirmační neděle nebyla jen tvrdým skokem do reality, který přináší pocit beznaděje, ale aby se stala přirozeným pokračováním jejich vztahu s Pánem Ježíšem Kristem v rodině jeho učedníků.

K tomu nám dej milost a sílu, náš drahý Pane Ježíši Kriste.

Jiří Chodura
senior

Najlepsza towarzyszka nauczycielka

Towarzyszka nauczycielka dosłownie to ta, która towarzyszy uczniowi również wtedy, kiedy opuści on mury szkolne. To nie tylko jakaś relikwia z czasów komunistycznych. A najlepsza? Czy to ta, która jest sprawiedliwa? Albo ta, która pozwala podpowiadać? Najlepsza to ta, z którą jest nam dobrze i chętnie ją wspominamy.

Nie mamy Dnia Nauczycielki. Jest tylko Dzień Nauczyciela, pomimo że nauczycieli w szkołach można policzyć na palcach jednej ręki. A jeśli się pojawi, to w większości przypadków jest dyrektorem. Jest Dzień Matki i Dzień Ojca, Dzień Babci i Dzień Dziadka. Dnia Nauczycielki jak nie było, tak nie ma.

W mojej pamięci utkwiły niemal tylko nauczycielki, po komunistycznemu nazywane wtedy towarzyszkami nauczycielkami. W szkole pozdrawialiśmy je: „Cześć pracy!” Kiedy mama prowadziła mnie do pierwszej klasy, to po drodze przypominała mi, że do nauczycielki mam się zwracać „pani towarzyszko nauczycielko”. Sama od siebie wymyśliła burżuazyjny dodatek „pani”. Jako jedyna w pierwszej klasie zwracałam się tak do mojej pierwszej nauczycielki, teraz już śp. Jadwigi Kałużanki. Inni najczęściej zwracali się do niej tylko „towarzystwo”. Słowo towarzyszka sprawiało mi wiele kłopotu, bo nigdy takiego słowa nie słyszałam, a mama mi nie wyjaśniła. Skojarzyłam go więc ze słowem „warzesz-

ka”. Warzeszki mieliśmy w kuchni w szufladzie razem z rogulkami, więc po czasie wreszcie złapałam kontekst. Inni też nie rozumieli. Kiedy na lekcji głosiliśmy się i chcieliśmy być zauważeni, to do nauczycielki wykrzykiwaliśmy skrótem „warzeszko, proszę, proszę”. W czeskich szkołach natomiast wołano „souszko” – jako skrót od soudružko.

Wszystkie nauczycielki, które nas uczyły, miały nieposzlakowaną opinię, ani jedna nie była rozwódką, w tamtych czasach uważano, że wychowawczo jest to bardzo ważne. Większość z nich była młodymi osobami. Z gracją poruszały się na szpil-

Najlepsza nauczycielka to ta, z którą jest nam dobrze i chętnie ją wspominamy.

kach, czyli na wysokich obcasach. Zawsze elegancko ubrane i dyskretnie umalowane. Nawet paznokcie na czerwono.

Teraz, po tylu latach większość już nie żyje, a te które dożywają pięknego wysokiego wieku, często nie mają dość sił, by przyjść na nasze coroczne spotkania klasowe zawsze 1 maja, aby na własne oczy przekonać się, że ich dobroć serca wlała się również do naszych serc i jako tako przeszliśmy przez życie.

Najlepsza nauczycielka to ta, która nie tylko nauczyła nas tego, czego wymagało

ówczesne ministerstwo szkolnictwa, ale nauczyła nas żyć odpowiedzialnie. Nie prawiła nam kazań, nie głosiła morałów, a jednak coś z nas wykrzesła. A teraz, kiedy mamy wybrać, która z nich wszystkich najlepsza, okazuje się, że to nie jedna, ale dwie nauczycielki. Obie wytworzyły z nami więź emocjonalną. Po prostu było nam z nimi dobrze. To czego nauczyły nas na konkretnych przedmiotach zmieniło się, w przedmiotach ścisłych mamy nowe osiągnięcia naukowe, w językach wprowadzono inne zasady ortograficzne, czasem i gramatyczne. W geografii też tyle zmian, nie mówiąc o historii. Natomiast radość bycia razem została. Porównuję rolę katechetek do roli nauczycielek. Rolę towarzyszek katechetek i rolę towarzyszek nauczycielek. Uważam, że chociażby katechetkom nie udało się na religii wlać uczniom ogromu nauki kościelnej, to na pewno swoją osobowością wytworzą piękno bycia razem. Na-

uczycielki i katechetki, nauczyciele i katecheci to ten jedyny rodzaj ludzkości, który tak szczególnie towarzyszy dziecku poza jego domem rodzinnym.

Pomimo, że już dawno w szkołach nie używamy zwrotu towarzyszka i towarzysz, to jednak są to te osoby, które nam towarzyszą. Dzięki nim możemy przeżywać chwile, o których możemy powiedzieć „Dobrze nam tu być” (Łk 9,33).

Zdanie „Dobrze nam tu być” wypowiedział apostoł Piotr do Jezusa na Górze Przemienia. Wydarzenie to opisał trzech ewangelistów: Mateusz, Marek i Łukasz. Nie opisał tego wydarzenia ewangelista Jan, który był tam przecież obecny. Ciekawe dlaczego? Na to pytanie odpowiedział jeden z moich uczniów na religii, że on wie dlaczego. Bo Janowi z tego wrażenia „odebrało mowę”. Rzeczywiście czytamy, że uczniowie „przemilczeli to i w tych dniach nikomu nie mówili nic o tym, co widzieli” (Łk 9,28-36). Na piękno chwili zwrócił uwagę kilka lat przed ewangelistami w swojej poezji również Horacy (65 p.n.e. – 8 p.n.e., poeta rzymski), a z nowożytnych również Johann Wolfgang Goethe (1749 – 1832, poeta niemiecki). To jest to słynne łacińskie „Carpie diem” – chwilo trwaj, a dosłownie „chwytaj dzień”.

ks. Anna Bystrzycka

Víra, která dozrává ve vztazích

Když přemýšlíme o učednictví, snadno sklouzneme k představě výuky, předávání informací či osvojování si správných odpovědí. Praxe života víry nás však znovu a znovu učí, že učednictví není především o obsahu, ale o vztahu. Vztahu k Pánu Bohu, ale také o vztazích mezi lidmi, skrze které se víra předává, roste a dozrává.

Konfirmační vyučování je v tomto smyslu jedinečným prostorem. V našem náveském sboru toužíme po tom, aby konfirmace nebyla jen tradičním rituálem, který je potřeba si v životě „odbýt“, ale aby ve světle svého původního účelu vedla k základům naší víry opírající se o křestní smlouvu. Vedla ke vztahu k Ježíši Kristu – často poprvé osobně, někdy nově a hlouběji. A právě zde se ukazuje, jak důležité je vnímat konfirmaci ne jako cíl, ale jako prostředek: prostředek k navázání a rozvíjení vztahu.

Podobně tomu bylo i v mém životě. Pocházím z tradiční křesťanské rodiny, a tak návštěvy kostela sporadicky patřily k rytmu našeho týdne. Mám dva bratry a pro rodiče nebylo jednoduché nás během bohoslužeb ukočírovat. Kromě toho, že si nás strategicky posadili mezi sebe, přišli i s motivační nabídkou: pokud se nebudeme navzájem provokovat – a později přibyla i podmínka, že nebudeme příliš nahlas zívat – čekala nás odpoled-

ne odměna v podobě střelby ze vzduchovky. A nutno říct, že to docela fungovalo...

Pak přišla konfirmace. Sobotní ráno na poště, příprava novin, „přetrpět“ konfirmaci – a potom si vydělat deset korun jejich rozvozem. Přesto mi z té doby utkvěly dvě věci: byli tam kamarádi a hráli jsme fotbal.

Následovalo pozvání na dorost – a ty dvě věci zůstaly: kamarádi a fotbal. Proto jsem občas zašel. Právě tam jsem se do slechl o setkání pro mladé, které se konalo jedno sobotní odpoledne. Přijel pastor, kterého jsem neznal. Mluvil... ale šlo to tak nějak mimo mne. Až do chvíle, kdy zazněla jedna jednoduchá věta. Věta, kterou jste možná slyšeli mnohokrát, ale já ji tehdy slyšel poprvé – a zasáhla mě: „Víra je něco, co se nedědí. Bůh nemá vnoučata, pouze své děti.“

A tehdy začal působit Boží duch. Ta věta se mi vracela znovu a znovu. Zareagoval jsem na výzvu. Snad poprvé v životě jsem se upřímně modlil. A když jsem večer jel domů na kole, vzpomínám si, jak jsem pod Kozubovou zastavil, poklekl u pařezu vedle cesty a prosil o odpuštění.

Tak se Ježíš Kristus narodil v mém životě. Vztah, který začal docela obyčejně – u fotbalu a mezi kamarády – se postupně proměnil v něco osobního a hluboce intimního.

Od učiva ke vztahu

Z praxe víme, že pouhé předávání znalostí nestačí. Mladí lidé si možná zapamatují základní body katechismu, biblické příběhy, ale pokud za tím vším nenajdou vztah – vztah důvěry, přijetí a otevřenosti – zůstane víra na povrchu.

Konfirmační vyučování se proto stává skutečně plodným tehdy, když se promění v prostor setkávání. Setkávání, kde je možné klást otázky bez obavy, sdílet pochybnosti bez odsouzení a hledat odpovědi společně. Pastor zde není jen učitelem, ale především průvodcem – někým, kdo jde kus cesty s konfirmandy.

I z tohoto důvodu jsme v Návsi zavedli dvouletý konfirmační model. Dlouhodobě jsem vnímal, že jeden rok – od konce září do květnové zkoušky – je příliš krátká doba na to, aby se mohl skutečně rozvíjet vztah víry.

V prvním roce se konfirmandi seznamují především s biblickými příběhy a základními principy, které z nich vyplývají. Důraz klademe na práci s Biblií – aby ji dokázali otevřít, číst a hledat v ní odpovědi.

Druhý rok pak vytváří prostor pro prohloubení toho, co už bylo zaseto: rozvíjíme získané dovednosti, společně přemýšlíme nad základy víry a více se otevírá prostor pro osobní otázky i sdílení.

Vztah, který se zprostředkovává

Jedním z klíčových aspektů učednictví je skutečnost, že vztah k Bohu se často rodí skrze vztahy lidské. Mladý člověk velmi citlivě vnímá autenticitu. Nejde jen o to, co říkáme, ale jak žijeme. Pokud konfirmandé zakusí přijetí, zájem a opravdovost, otevírá se prostor, ve kte-

Foto: Joanna Sikora Kozusznik

rém mohou začít důvěřovat nejen člověku, ale i Bohu, o němž slyší.

To klade nejen na pastora, ale i na celý sbor určitou výzvu: být společenstvím, které je schopno vztahy vytvářet a nést. Konfirmace pak není izolovanou aktivitou, ale součástí širšího života církve, do kterého jsou mladí lidé zváni.

Stejně jako ve většině ostatních sborů probíhá u nás konfirmační výuka v pátek, po níž navazuje setkání dorostu, kam jsou mladí lidé srdečně zváni.

Doprovázení místo výkonu

V dnešní době je mnoho mladých lidí zvyklých na tlak výkonu – ve škole, ve sportu, někdy i v rodině. Pokud by i konfirmace byla vnímána jako další „úkol“, který je třeba splnit, míjí se svým smyslem.

Učednictví jako vztah nás vede k jinému přístupu: k doprovázení. Nejde o to, zda konfirmand „ví všechno správně“, ale zda se učí žít vztah s Bohem. Zda se učí modlit, naslouchat, důvěřovat. Zda zakouší, že víra není jen soubor pravd, ale živé spojení s Kristem.

Plody takového přístupu často nejsou viditelné hned. Někdy se zdá, že slova zapadají bez odezvy. Přesto věříme, že Boží slovo působí a že vztahy, které se během konfirmační přípravy vytvoří, mohou nést ovoce i po letech.

Je proto důležité zachovat trpělivost a otevřenost. Každý konfirmand je na jiné cestě. Někdo přichází s vírou, jiný s otázkami, další možná jen z povinnosti. Učednictví jako vztah však počítá s tím, že Bůh jedná s každým osobně a jedinečně.

Možná nejdůležitější perspektivou je vnímat konfirmaci ne jako završení, ale jako začátek. Začátek vědomé cesty víry, začátek osobního vztahu s Bohem, začátek hlubšího zakotvení ve společenství církve.

Pokud se nám podaří tuto perspektivu předat, pak konfirmace splní svůj smysl. Ne jako slavnostní tečka, ale jako otevřené dveře.

Závěrem

Rok pastorage a učednictví nám připomíná, že církev je povolána být společenstvím učedníků. A učednictví – to je především vztah. Vztah, který přijímáme i předáváme dál.

Konfirmační vyučování je jedním z míst, kde se tento vztah může rodit. Kéž je to místo živé, otevřené a pravdivé! Místo, kde mladí lidé zakusí, že jsou přijati, a kde mohou začít objeovat, že Bůh sám o ně stojí a zve je do vztahu, který proměňuje život.

Jan Fojcik, pastor

Ego... spondeo ac polliceor

Listopad 1944 dobiegal końca. Czeski lekarz Jan Marek, który przymusowo pracował na pograniczu, na ziemiach zajętych przez okupanta, stał nad stołem operacyjnym. Na nim leżał młody oficer niemiecki, który kilka godzin temu doglądał transportu mężczyzn do obozu koncentracyjnego. Wśród nich był i brat lekarza. Oficer nie miał litości dla skażców.

Teraz leżał na stole operacyjnym ciężko ranny po wybuchu miny. Żołnierze przynieśli go i powiedzieli do lekarza: „Postaraj się go ocalić, bo jak nie, zginiesz razem z nim”.

W głowie Marka walczyły ze sobą przeciwnostawne myśli. „Co ja mogę jeszcze stracić? I tak mnie zamordują albo odeślą do obozu koncentracyjnego. Straciłem już wszystkich bliskich. Ostatnim był mój brat. Teraz mam możliwość zemścić się choć na jednym kacie. To nawet nie będzie zemsta, to akt sprawiedliwości. Mam szansę wykonać wyrok”.

Profesjonalizm bił się z chęcią zemsty. Marek wiedział, że wystarczy jeden mały „błąd” podczas operacji, chwilka dekoncentracji, a wróg, który zniszczył jego życie, będzie leżał na tym stole martwy.

Ręka lekarza trzymająca skalpel, chwiała się. Patrzył na twarz oficera, teraz bladą i pokorną, bez odznak arogancji mocy. Myśli lekarza uspokajały się. Już podjął decyzję. Ale w tej chwili skądś wynurzyły się słowa przysięgi: „*Zdrowie i życie chorego będą dla mnie najważniejsze, przyrzekam nieść choremu pomoc bez żadnych różnic, takich jak: rasa, narodowość, poglądy polityczne, stan majątkowy i inne*”. W tej przysiędze nie było nic o zdrowiu **przyjaciela**. Cała była o zdrowiu chorego.

Doktor Marek wziął głęboki oddech, na chwilę zamknął oczy i odsunął swoją osobistą nienawiść do tego człowieka. Operacja zajęła około czterech godzin. Życie oficera było uratowane.

Kiedy oficer odzyskał przytomność i dowiedział się, kto przeprowadził operację, patrzył na lekarza mocno zdziwiony. Nie mógł zrozumieć tego, co zaszło.

„Dlaczego to zrobiłeś? Wiesz, kim jestem!”

„Jestem lekarzem, a pan był moim pacjentem” – padła spokojna odpowiedź.

Foto: Joanna Sikora-Każusznik

Czemu przytaczam opis tego prawdziwego zdarzenia? Przysięga lekarska zatrzymała rękę lekarza i zabroniła mu popełnić morderstwo. Nie żałował tej decyzji, która szła z nim przez całe jego życie. Proste przyrzeczenie, które przed uzyskaniem dyplomu wykonują wszyscy absolwenci wyższych uczelni. Swoją zawód będą wykonywać sumiennie, najlepiej jak potrafię. Czy o tym wszyscy pamiętają? Miejmy nadzieję. To przyrzeczenie zobowiązuje, ale też chroni przed lekceważeniem decyzji, jak wykonywać swoją pracę, jak żyć swoje życie zawodowe. Jak stać się odpowiedzialnym za to, co robię.

Młodzi ludzie w naszym Kościele też otrzymują taką możliwość, by podczas konfirmacji złożyć ślub, dotyczący o wiele większych wartości niż praca zawodowa. To ślubowanie określa drogę życiową młodego człowieka. Powoli zaczyna sobie uświadamiać, że to on sam osobiście odpowiada za swoje decyzje życiowe. Jasne, że rodzice nie znikną gdzieś w otchłani czasu, ale ich wpływ będzie malał. A pewnego razu wszystko się zmieni. Młody

człowiek staje się dorosłym, odpowiedzialnym nie tylko za siebie, ale i za innych.

Može to właśnie tobie jest pisane, že poniesiesz odpowiedzialność za przyszle generacje mlodych ludzi, za Kościół, za konfirmację. Nie ślubujesz wierności człowiekowi (nawet wtedy, kiedy lubisz pastora, który prowadzi cię do konfirmacji). Śluby swoje składasz wobec Boga. Nie ślubujesz wierności instytucji Kościoła patrząc na to tylko i wyłącznie przez pryzmat przepisów opracowanych przez człowieka. Śluby swoje składasz wobec Ducha Świętego, który będzie cię prowadził i uczył, jeśli mu zaufasz i jeśli pozwo- lisz, by cię złożone ślubowania trzymały w bezpiecznych objęciach Zbawcy.

Kiedy powyżej opisywany lekarz skła- dał swoją przysięgę lekarską, nie wie- dział, co go czeka. Nie wiedział, že to przyrzeczenie stanie się jego wyzwaniem, ale też i deską ratunku.

Kiedy ty, mlody człowieku, składasz swoje ślubowanie konfirmacyjne, też nie wiesz, co cię czeka i czemu będziesz musiał stawić czoła. Oby jednak utkwiło w twej pamięci, že zawsze możesz znaleźć światło latarni morskiej w twoim ślubo- waniu, a to bezpiecznie cię wyprowadzi na spokojne wody.

Czy przysięga lekarska jest tradycją? Stanowczo tak.

Czy umniejsza to jej ważność i war- tość? Stanowczo nie!

Czy ślubowanie konfirmacyjne jest tra- dycją? Stanowczo tak.

Czy umniejsza to jego ważność i war- tość? Stanowczo nie!

kir

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

Učedníkem

Vážení čtenáři, co se vám vyba- ví v souvislosti se slovem učed- ník nebo učednictví? Možná se nám s těmi slovy pojí také *žák, student* nebo slova *jako učít se, memorovat/učít se zpaměti, získávat vědomosti, dělat zkoušky*.

Najdeme ve Starém zákoně pojem *učednictví*? A kde se vyskytují v první části Písma (Starý zákon) nějaké posta- vy, které bychom mohli nazvat *učedníky*?

V prvních částech Bible je možno vy- pozorovat model *učednictví* hlavně jako vztah mistra a žáka. Šlo o předávání Bo- žího zákona, Božího slova. Učedník zís- kával moudrost, která se týkala každo- denního života, tedy rozlišování mezi dobrým a špatným, a plnění Boží vůle. Byl to určitý proces formování charakteru a věrnosti Bohu.

Růst ve stínu mistra

Jedním z nejvýraznějších příkladů učednického vztahu je Mojžíš a Jozue. Mladý služebník a pomocník Jozue byl s Mojžíšem dlouhá léta. Zažili spolu nej- různější situace, třeba část cesty na Si- naj pro Desatero (Exodus 24,13-18), boj proti Amalekocům (Exodus 17,8-13) a další krizové situace, které nastaly bě- hem putování Božího lidu pouští do za- slíbené země. Mladý služebník a po- mocník měl možnost učít se od tohoto velkého Božího muže, který již toho to- lik zažil. I když Jozue, který byl dlouho Mojžíšovým služebníkem, není nazván přímo *učedníkem*, můžeme u něj pozoro- vat aspekty *učednictví*. Mladík sám zrál do role toho, který později povede Izrael. Kolik se musel tento učedník nau- čit od svého mistra v dobách putová- ní Božího lidu pouští, v časech těžkých, v mnohých komplikacích, v nebezpe- čí. Jak spoléhat na Hospodina, jak řešit konflikty, jak zůstat v Boží přítomno- sti.

Můžeme tedy pozorovat, že ve Starém zákoně byl učedník především pomocník a následovník. Učil se v praxi, v běžném životě. Šlo tedy o určitý typ mentorství, o model vztahu, kdy byla předávána víra, moudrost, ale také služba.

Prorocký učeň

Určitý typ učednictví pozorujeme také u proroků, kteří měli své žáky, a dokonce prorocké školy. Žáci proroků pak byli je- jími nástupci. I v tomto případě nešlo jen o předávání informací, nějaké teorie, ale

bylo to učení příkladem, sdílením každo- denního života, který pak měl být napo- dobován. Žák/učedník se učil žít stejně jako jeho mistr.

To vidíme na příběhu Eliáše a Elizea (Eliáša). Eliáš působil za krále Achaba, kdy bojoval proti kultu Baala. Jeho žák/ učedník Eliáša byl povolán Eliášem, když oral pole (1 Kr 19). Žák/učedník Eliáša byl věrným služebníkem, jenž svého mi- stra věrně doprovázel, a to až do konce života, a pak si vyprosil „*dvojíť díl jeho ducha*“ (2 Kr 2,9).

Sezení u nohou

V Písmu se také setkáme s pojmem *sezení u nohou učitele/mistra*, což bylo v podstatě učednictví. V příběhu Marie a Marty (L 10,39) sedí Marie u Ježíšo- vých nohou a poslouchá, kdežto její sestra Marta obsluhuje hosty. Ježíš chválí právě Marii, protože „*volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde*“.

V pozdějším rabinském judaismu (ži- dovství) jde také o vztah žák/učedník (hebr. Talmid) – mistr (hebr. Rabi), kte- rý obnáší vedení ve studiu posvátných textů, ale také důležité napodobování jednání učitele.

Zavazování střevíce

Takovému učení se od Mistra, napo- dobování jeho života, ilustruje příběh o mladíkovi, učedníkově, který se roz- hodl, že bude následovat svého učitele na každém kroku. Jiní žáci se soustře- dili na studium komplikovaných právních textů v ješivě (náboženské ško- le), ale tento mladík sledoval, jak rabín ráno vstává (ranní modlitba), jak si myje ruce (pronášá požehnání) a jak mluví s lidmi na trhu. Když se ho kole- gové ptali, proč plytvá časem místo stu- dia Tóry (Boží zákon), odpověděl: „*Ne- přišel jsem se od mistra učít Tóru z knih, přišel jsem sledovat, jak si zavazuje střevíce*.“

Tento příběh ukazuje, jak je v židovské tradici učednictví zasazeno do každode- nního života.

Závěrem můžeme konstatovat, že učednictví, které vidíme ve vztahu dva- nácti Ježíšových učedníků, má své kořeny v dobách dřívějších.

I my jsme zváni k učednictví (J 8+15) a k činění učedníků (Mt 28,19-20). Ne- jde jen o teorii, ale o každodenní násle- dování Krista.

em

Když Bůh volá, on také jedná

Pomalou se blíží dva roky od chvíle, kdy jsme s dorostem v Bludovicích při našem prvním setkání zasadili strom – symbol začátku něčeho nového. Dnes už víme, že první semínka zaséval Bůh mnohem dříve, než jsme si dokázali uvědomit. Během uplynulého období jsme mohli sledovat, jak sám zavlažuje, povolává lidi k sobě, proměňuje jejich životy a jedná. My jsme přitom jen dělníci na jeho žni.

Samotný strom sice nepřežil – částečně kvůli naší nezkušenosti v oblasti sázení stromů a toho, jakým zákuskem je srnkám, které si na něm pochutnaly, ale to podstatné zůstává: dorost žije dál. Po dvou letech vidíme, že roste, rozkvétá a věříme, že přináší i ovoce.

Začátky byly nejisté. Nevěděli jsme, kdo přijde ani kolik nás bude. Vedoucí oslovili současně i bývalé konfirmandy a několik dalších mladých z okolí. Už první setkání však bylo silným svědectvím o tom, že mladí lidé touží po společenství a že si je Bůh skutečně volá k sobě. Sešlo se nás asi patnáct, kromě symbolického zasazení stromu jsme začali zapouštět kořeny našich vlastních životů v Kristu.

Ne každé setkání bylo „silné“ počtem účastníků, ale každé bylo požehnané Božím působením. Od samého začátku tvořili dorost převážně mladí lidé, kteří byli nevěřící nebo hledající. O to zřetelněji jsme mohli vidět, jak Bůh jedná a jak veliká je jeho žeň.

Během modliteb a přemýšlení nad tím, jak dorost vést, jsme do programu zařadili prvek, který vnímáme jako klíčový: malé skupinky po každém slově či zamyšlení. Jsou prostorem pro sdílení, otázky

i modlitby. Toužíme, aby dorost byl místem, kde se lidé mohou otevřeně ptát, sdílet své pochybnosti i hledání, a kde mohou zakoušet přijetí. Máme velkou radost z toho, že se nám s Boží pomocí daří vytvářet prostředí upřímnosti jak ve víře, tak i v nevíře.

Dalším důležitým a klíčovým tématem pro nás bylo hledání způsobů, jak dorost propojit se životem sboru. Postupně jsme zkoušeli různé formy: například přespávačky, po kterých jsme společně vyráželi na nedělní bohoslužby, nebo účast na postních pátcích. V letošním roce jsme se také aktivně zapojili – připravili jsme modlitební stezku a v adventním čase jsme navštěvovali domy a rodiny v okolí kostela.

Velmi si vážíme modlitební podpory a zájmu ze strany presbyterů, sborovníků i paní pastor, která má pro dorost po celou dobu velké a otevřené srdce a snaží se nám prakticky pomáhat.

Jedním z největších povzbuzení je pro nás svědectví proměněných životů. Měli jsme možnost být u toho, když se někteří dorostenci rozhodli odpovědět na Boží volání – například na akcích jako Xcamp – a vydali svůj život Kristu. Společně jsme se mohli radovat „s celým nebem“ z toho, že Bůh vstoupil do jejich srdcí. Zároveň vidíme, jak se i v životech dalších lidí jejich vztah k Bohu proměňuje – z „neznámého prvku“ se postupně Bůh stává někým blízkým, komu mohou důvěřovat, svěřovat se mu a stále více jej poznávat. Modlete se prosím spolu s námi za to, aby další životy byly proměněné Boží láskou a také o další služebníky, kteří by učeňicky mohli vést dorostence a otvírat jim své životy.

Velkou radostí je také to, že dorostenci sami zvou své kamarády. Vnímají dorost jako bezpečné místo, prostor, kam mohou přivést další. Během posledních dvou let jsme navíc viděli i to, že Bůh si některé mladé povolal zcela mimo dorost: dotkl se jejich životů, dal se jim poznat a následně vedl jejich kroky právě do bludovického sboru.

Služba v Bludovicích je pro nás vedoucí velkou školou víry. Učíme se, že Bůh je ten, kdo jedná. On si nás zve, abychom byli součástí jeho díla, aby nás mohl formovat a používat dary, které nám svěřil.

Po dvou letech tak můžeme s vděčností říct: *Bůh zaséval dávno před námi, po celou dobu zalévá a dává růst.* A my smíme být svědky toho, jak vychovává novou generaci, která jej poznává jako svého Otce.

*Za EC M.I.S.E. manželé Chlebkovi
a bludovický dorost
Justi a Katka Kubiczkovy*

Slovo pro konfirmandy

„On [Kristus] je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.“ (Ef 1,11-12)

Foto: Joanna Sikora-Kożusznik

Konfirmace je jakýmsi vstupem do dospělosti. A dospělý člověk si nutně potřebuje odpovědět na dvě zásadní otázky. Ta první zní: „Kdo jsem?“ Dospělý člověk musí mít jasnou identitu. A druhá otázka, kterou si potřebujeme odpovědět je: „Proč tu jsem?“ aneb jaký je smysl mého života. A čím dříve člověk najde dobré odpovědi na tyto otázky, tím lépe se mu bude žít. Právě výše uvedený text nám přináší odpověď. Apoštol Pavel v něm ukazuje, kdo jsou křesťané a jaký je jejich životní smysl.

1. otázka: Kdo jsem?

Ti, kdo nevěří Pánu Bohu, to mají se svojí identitou těžké. Pokud jsme výplodem náhody, tak se s tím dost těžko žije. My křesťané to máme trochu jednodušší, protože nám Bible říká, kdo jsme.

Podívejme se znovu na ten text. Čteme: „On [Kristus] je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání, abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.“

Je tady řeč o tom, že Pán Bůh rozhoduje o všem, tedy i o nás. Prvně rozhodl o tom, že nás tady chtěl. To je jeho rozhodnutí. Nejsme výsledky náhody ani nehody. Pán Bůh tady chtěl mít každého z nás. To je první odpověď na tuto otázku, kdo jsem. Jsi tady, protože tě tady Pán Bůh chtěl. Jsi Bohem chtěný a Bohem stvořený člověk. Pán Bůh přesně ví, jaký jsi, přesně ví, co se děje ve tvém životě. On má všechno ve svých rukou a nestane se nic, co by on nedovolil.

Ale ten verš nám ukazuje ještě něco. Nejsme pouze Božími výrobky. Je tam řeč o tom, že člověk může a tedy nemusí,

upřít na Krista svoji naději. A tedy, dalším významným prvkem naší identity je to, že jsme svobodní. Máme svobodu rozhodnout, komu budeme věřit.

A tak si nutně musíme odpovědět, proč bychom měli upnout naději na Krista, jak čteme v našem textu. Proč? Protože tento Kristus si nás tak zamiloval, že za nás na kříži dal život, aby náš život nekončil katastrofou, ale abychom mohli žít věčný život s tím, kdo nás stvořil. A proto je tou nejdůležitější životní volbou to, abychom svoji naději měli v Ježíši Kristu. Využijme naší svobody a volme Ježíše.

Naší identitou je to, že Pán Bůh nás stvořil jako svobodné lidi, kteří si mohou vybrat, zda svou naději budou mít v Ježíši nebo ne. A já vám přeji, aby to byla pravda. Protože jen tehdy prožijete šťastný život. Dnes jste vyznávali, že volíte Ježíše. To možná nebylo až tak těžké. Ale teď bude třeba každého dne dokazovat, že je to stále pravda. Je třeba žít tak, aby bylo vidět, že volíte Ježíše.

Milí přátelé, největším nepřítelem naděje v Pánu Ježíši Kristu je to, že máme naději sami v sobě, neboli že to štěstí hledáme jen sami v sobě. Když obdivujeme a uctíváme samého sebe, vytlačujeme Pána Ježíše Krista úplně ze svého života. A nic nepomůže, že jsme byli konfirmováni a že se považujeme za křesťany.

Otázkou není, v co nebo v koho věříme. Otázkou je, kdo je nejdůležitější v mém životě. Křesťan je ten, kdo svoji identitu nachází v Bohu Stvořiteli a kdo se z Boží milosti rozhodl, že Pána Ježíše učiní tím nejdůležitějším ve svém životě.

2. otázka: Proč tu jsem?

To je ta druhá zásadní otázka. Ten, kdo nás stvořil, sám Pán Bůh, nám to říká.

A každý, kdo ho poslouchá, pochopí, proč tady je.

Od Pána Boha jsme dostali poslání, abychom se stali „chválou jeho slávy.“ To je trochu komplikovaný výraz. Ale já ho výrazně zjednoduším. Můžeme si to přeložit tak, že se máme stát reklamou na Pána Boha. Máme žít tak, aby věřící, když vidí náš život, řekli, že vidí Pána Boha jednat v našem životě, a aby za to Pánu Bohu děkovali. Máme žít tak, aby nevěřící dříve či později řekli, že máme něco, co by oni také chtěli. Oni nebudou vědět, co to je. My jim to musíme říct. Tím něčím je Boží požehnání.

Byli jsme povoláni, abychom byli živou reklamou na Pána Boha. Možná to ani nevíte, ale vy jste ti nejdůležitější youtuberi. Ale nevysíláte na youtube. Nevysíláte jen to, co chcete ukázat. Váš život sleduje spousta lidí, živě, neustále. A vašim posláním je být reklamou na Pána Boha.

Ale to samozřejmě neplatí jen pro konfirmandy, ale pro každého, kdo je křesťan. Proč je dnes v naší zemi tak velký odpor ke křesťanům? Protože jsme špatnou reklamou. Naše víra nikoho nepřitahuje. Žijme tak, abychom byli dobrou reklamou.

A já mám dnes pro vás, milí konfirmandé, takový drsný challenge, výzvu. Křesťan totiž musí o své víře také mluvit. Ano, jeho činy jsou mnohdy více než slova, ale beze slov to nejde. A moje výzva je tato: Řekněte někomu ze spolužáků o tom, že jste měli konfirmaci, a vysvětlete jim, co to znamená. Řekněte jim, že jste před lidmi řekli, že věříte v to, že Pán Ježíš Kristus je živým Bohem a že toužíte, aby vedl váš život. Víím, že to nebude lehké. Modlete se o to. Pán Bůh vám dá sílu. Ale udělejte to. Uvidíte, jak vás to posílí. A hned si v praxi vyzkoušíte dělat to, pro co tady na světě vlastně jste. Jste reklamou Pána Ježíše Krista.

Milí rodiče, mám domácí úkol i pro vás. Víím, že se to často nedělá. Nicméně pokud jste křesťané, i vy máte být reklamou Ježíše Krista. Z toho úkolu nevyrostete. Řekněte v práci, že jste měli konfirmaci a že vaše dítě vyznalo, že chce věřit Ježíši Kristu a žít pro něj. Dokážete to? Jste křesťany? Jste reklamou?

Ale ani u rodičů neskončíme. Je to úkol pro všechny. I vy máte být reklamou na Ježíše! Jste Boží stvoření, které tady Pán Bůh chtěl, abychom v Pánu Ježíši Kristu měli svoji naději. A jsme tady proto, abychom byli jeho reklamou. To jediné dává našemu životu smysl. Žijme tedy smysluplný život.

Michal Klus
pastor

FESTIVAL

Boží město

FRÝDEK ≈ MÍSTEK

Spojení láskou

Pátek 15. 5. 2026

Lidový dům v Místku

/ Františka Čejky 450 /

- 18:00 Zahájení modlitbou
- 18:15 Přednáška
Emoce v blízkém vztahu
PAVEL RAUS
- 19:30 Večer chval
CHAPELA

**VSTUP
ZDARMA**

Sobota 16. 5. 2026

Park Bedřicha Smetany v Místku

Stánky v parku

- 13:00 - 21:30 Prezentace zapojených a spolupracujících společenství, modlitební karavan
- 14:45 - 16:00 **Rodinná soutěžní hra v parku**

Altán v parku

- 14:00 Divadlo **VÍTA MARČÍK - BAJAJA**
- 16:00 Koncert dětské kapely **BROUCI**
- 18:00 Koncert slovenské zpěvačky **JANA ZUBAJOVÁ s kapelou**
- 20:00 **Modlitba za město**
- 20:30 Chvály se skupinou **ADONAI**

Davidův stánek u fontány

- 13:00 Chvály Církev bratrská
- 14:45 Chvály Ábel
- 17:00 Chvály CASD
- 19:00 Chvály ProPánaKrále

Festival Boží město pořádají společně křesťanské církve působící ve Frýdku-Místku: Římskokatolická farnost Místek, Římskokatolická farnost Frýdek, Církev bratrská, Církev adventistů s.d., Slezská církev evangelická a.v., Církev živého Boha, Apoštolská církev

Credo

DIECÉZE
OSTRAVSKO-OPATOVSKÁ

FRÝDEK ≈ MÍSTEK

KULTURA F ≈ M

LIDOVÝ DŮM

člověk
VÍRA

KLEINWÄCHTER
GRAFICKÁ - REKLAMA - TEXT

Služ a budeš potřebný

Jdu Zlínem po třídě Tomáše Bati půlící toto město a mímám poutače, které v pravidelných rozestupech informují o akcích uspořádaných ku příležitosti 150. výročí narození tohoto veleúspěšného československého podnikatele. Marketingová kampaň oslovuje nejen typickou fotografií Tomáše Bati, ale i citáty z knih, které o něm sepsali spolupracovníci. Zdá se, že více než století staré rady jsou stále aktuální, co víc, dokonce v zásadě biblické. Oslovila mě například tato: *Služ a budeš potřebný.*

Dalo by se parafrázovat: Dělej, co je ve tvých silách, dělej to, co je správné. Služ bez ohledu na odměnu, potlesk a slávu. Nehleď na uznání, ale prokazuj dobro lidem kolem sebe, bez vyhlídek zhodnocení námahy a investovaného času. Lidé časem zjistí, že tě potřebují, a možná dokonce shledají, že jsi nezbytný. A pokud ne, pak vědomí, že jsi jednal správně, budiž ti dostatečnou odměnou. Služba? Nezní to dnes nepatřičně? Tomáš Baťa se tohoto slova kupodivu nebál. V knize *Inspirace Baťa* Gabriely Kontičkové se s ním potýkáme pravidelně.

Na slovo služba často narazíme také v jiné knize. V Bibli. Jako o službě se zde hovoří o práci v církvi. Mnohokrát jsou učedníci, kteří si dopředu rozdávají prebendy v nebeském království, nabádáni, aby sloužili. Ne vládá nad lidmi, ale služba. Důležitý nejsem já, ale vy ostatní. Církev měla vždy tendenci na tento princip zapomínat a služebníci často sloužili spíše sobě než jiným. Starozákonní prorok Ezechiel pranýřuje pastýře, kteří pasou sami sebe. Místo aby se postarali o stádo, zajišťují dobré bydlo sobě. Prorok klade řečnickou otázku: „Cožpak nemají pastýři pást stádo?“ Biblická slova „pastýři pasoucí sami sebe“ je protimluv a zároveň tvrdý soud nad lidmi, kteří nepochopili Boží principy.

Každou chvíli se v církvi i mimo ni objeví nové kauzy dokládající, že jsme za těch několik tisíc let nic nepochopili. Jsme nadále svědky zneužívání moci vůči těm, kterým by mělo být slouženo. Vrcholem, Mount Everestem konání lidí pasoucích samých sebe, jsou dokumenty Epsteina. O co jde? Skupina pohádkově bohatých, úspěšných a vlivných lidí žila krajně nemorální životy, o nichž si orga-

Bysta Tomáše Bati před jeho vchodem ve Zlíně. Foto: Janusz Kozaszuk

nizátor vedl pečlivou dokumentaci. Člověka napadne: Kde se vzalo tolik zla v lidech, kteří měli sloužit? Službu si vyložili jinak. A byli to často křesťané nebo se za ně považovali. Mocní, kterým vládl chtíč. Uhranuly jim peníze, sláva, moc,

krásné a často až příliš mladé ženy. Dokonalý opak biblických i obecně přijatých etických zásad. Jak nepatřičně tady zní Baťovo heslo: Služ a budeš potřebný? Mocní by se mu vysmáli: Vy si služte a my si budeme užívat podle svých potřeb.

Jak může vypadat křesťanská služba? Sloužím a vím, že to občas bude bolet. Ne každému se zalíbím. Sloužím a dám do služby vše. Nechci mít královský život, ale toužím, aby ti, kterým sloužím, královský život se samotným Králem měli.

Jsem šťastný, že mými pastory a vůdci byli lidé, kteří se řídili Baťovým heslem, i když ho neznali.

V této věci je pro mne určitým vzorem Jan Liberda (1700 Těšín – 1742 Berlín). Těšínský rodák, pastor, kazatel, jenž pro české exulanty v Prusku sloužil bez nároků na slávu a uznání. Pro milované utečence z vlasti vydal český kancionál. V zájmu smíření mezi znepřátelenými skupinami sloužil jedněm i druhým. Kázal česky, i když měl samozřejmě blíže k polštině. Pro pomoc utečencům byl pět let žalářován. Zemřel v podstatě mlád. Je zvláštní, že díky své schopnosti sloužit všem bez ohledu na duchovní profil, ať to byli luteráni, kalvinisté anebo čeští bratři, byl akceptován všemi. Pro všechny se stal duchovní autoritou.

Asi by Baťovu pojetí podnikání v obuvnictví neporozuměl, ale moc dobře by chápal „baťovskou“ zásadu: Služ a budeš potřebný.

Zbyšek Kaleta, pastor

Instalace pastora

V neděli 12. dubna 2026 byl uveden do služby pastora sboru v Albrechticích jeho nový pastor zvolený sborovým shromážděním. Je jím Ing. et. Mgr. Zbyšek Kaleta.

Narodil se v roce 1962. Před Bohem přestal utíkat v 15 letech, kdy vydal Ježíši svůj život. Vystudoval Vysokou školu báňskou v Ostravě. Několik let pracoval v podniku Ostravsko-karvinské doly jako důlní geolog, pak deset let ve firmě zabývající se dovozem a distribucí školních a kancelářských potřeb. Od roku 2002 má vlastní firmu. Je 38 let ženatý a má tři dospělé dcery s rodinami a pět vnoučat. Po absolvování studia na Evangelické teologické fakultě Univerzity Komenského v Bratislavě v roce 2017 byl ordinován do služby diakona. Slouží ve sboru v Albrechticích. Od roku 2020 je vedoucím misijní stanice KOMPAS v Ostravě-Po-

rubě. Pracuje v Křesťanském společenství z.s. jako ředitel Biblické školy pracovníků a v redakci časopisu IDEA. Je předsedou představenstva Evangelizačního centra M.I.S.E. Je dlouhodobě fascinován reformací 16. století. S láskou pracoval po mnoho let s dorostem v Oldřichovicích i v Apoštolské církvi Agapé v Českém Těšíně, kde byl také starším sboru.

Jdu na ryby!

Kázání z instalace Zbyška Kalety na sborového pastora v Albrechticích

Potom se Ježíš opět zjevil učedníkům u jezera Tiberiadského. Stalo se to takto: Byli spolu Šimon Petr, Tomáš, jinak Didymos, Natanael z Kány Galilejské, synové Zebedeovi a ještě dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Jdu lovit ryby.“ (J 21,1-3)

Tato velice známá pasáž Písma vypadá jako popis dokonalého zvratu. Poté, co učedníci ztuhli velikonoční hrůzou, zjišťují, že takto dále nemohou. Musí něco udělat. První to pochopí Petr. Rozhodne se sám za sebe: Jdu dělat to, co ještě umím. Jdu na ryby. Šest dalších učedníků se k němu připojí. Sedm z jedenácti, to je většina. Vracejí se snad na místo, kde skončili? Kde to znají? Otočka o sto osmdesát stupňů?

Ve svém životě jsem zažil mnoho zvratů. Situací, kdy jsem opravdu nevěděl, jak dál. Neviděl jsem nic, kromě tmy. Třeba tehdy, když se mě vzdali klíčoví dodavatelé, kdy jsem ztratil důležité zákazníky, kdy se za covidu všechno zavřelo, když se někdo z podřízených dopustil fatální chyby.

Zalupal jsem tehdy po dechu. Netušil jsem, jak dál. Obklopovala mě beznaděj. Klíčové bylo nezpanikařit a sledovat, zda se neotevírají nějaké nové dveře, které mě z neřešitelné situace vyvedou ven.

Myslím si, že Petrovi docela rozumím. A hodně ho obdivuji. Petr jako první zvolil jasné řešení: Jdeme dělat to, co umíme. Vyrazí s vidinou úlovku. A zase prohra! Znovu zklamání. Řekli si možná: Asi jsme zapomněli, jak se to dělá. Snad ryby za ta dvě, tři léta změnilly svoje chování. Vydaly se za stravou jinam. Možná nějaké proudy změnilly svůj směr. Co my víme?

Dřina beze smyslu, dřina bez úspěchu. Ani jedna ryba. Nula na účtu. Miluji čísla. Mnohé dokážou prozradit. Někdy jsou měřítkem toho, zda jdu správně, zda si něco nenalhávám. Evangelijní pisatel Jan je mi velice sympatický. Otevřeně přiznává: NIC. Nula. Když tu náhle přichází rada z břehu. Někdo neznámý šel asi kolem a zakřičel: „**Děti, nemáte něco k jídlu?**“ Rybáři přiznají neúspěch. **Řekl jim: „Hodte síť na pravou stranu lodí, tam ryby najdete.“**

Na Valašsku jsem se setkal s ustáleným spojením „knížecí rada“. Oč jde? Když ti někdo radí, ale vůbec tomu nerozumí, navíc za svoje rady nenese odpovědnost a nic ho to nestojí. Řekneš mu: Víš co, nech si ty svoje knížecí rady pro někoho jiného.

Nikdo nezařval z lodi směrem ke břehu: Víš co, nech si ty svoje knížecí rady!

Naopak: Přijali radu a řídili se jí. Hodili síť a pro množství ryb ji ani nedokázali utáhnout. A zase neskutečně sympatické je to, že někdo ony ryby spočítal: 153 kusů. Otevřely se jim oči a řekli si s úžasem: To je Pán. To je Ježíš. To je Mistr. To je Mesiáš. To je prostě ON! Zklamání vystřídal úžas.

Pokud mohl mít někdo smíšené pocity, byl to Petr. Pamatuje si vlastní trapné selhání, vlastní odpornou zradu, všichni slyšeli jeho „namachrované“ řeči, že on nikdy nezradí, nikdy neodejde, nikdy

že nemá právo komukoli kázat, pokud má sám takového „kostlivce ve skříní“. Mohl se vyhnout Ježíši a zabývat se rybami, ohněm a jídlem. Pak by ale nikdy nedošlo k odpuštění. A třetí možnost: Mohl si sednout s Ježíšem k ohni a s bázní a chvěním očekávat, co s tím vším Ježíš vlastně sám udělá.

Pak následuje mnohokrát rozebraný rozhovor mezi Ježíšem Kristem a Petrem. Mnohokrát exegeticky uchopovaný problém: Máš mne rád, miluješ mne? Dovolím si tentokrát tuto oblast vynechat. Pro tento moment to není to nejpodstatnější.

Podstatné je, že tento rozhovor začíná Ježíš. Nečeká na nějaké Petrovo „sorry“, „promiň“ anebo „jdeme dál“. Anebo nějakou jinou podobně nicneříkající frázi. Petr na třikrát vyznává svoji lásku. To stačí. Miluji teologii, ale tady se teologie smrskla do několika málo slov: Mám tě rád, miluji tě. A následuje pověření ke službě.

Foto: Martin Kotajny

neuteče, ale dopadlo to jinak. Když bylo třeba říct chlapské slovo, zbaběle zalhal a selhal.

Nikdy jsem asi nebyl pod takovým tlakem jako Petr. Nikdy mi nešlo o krk. Ale vím, jak nepříjemný může být výsledek na vojenské kontrarozvědce, kdy se člověk krotí, aby neublížil jiným ani sobě. Ví, jak je nekomfortní, když ti řeknou, že se nemůžeš hlásit na vytouženou školu, jelikož nějaký dobrák napsal do školy, že hraješ v kostele na houslích. Dlužno podotknout, že dost neuměle.

Petr mohl udělat několik věcí. Mohl se tvářit, že se vlastně nic nestalo. Pak by se ale to nepřiznané a nevyřešené selhání objevilo vždy v těch nejméně vhodných chvílích a zabořilo by jako bodnutí nožem. Navíc by kdokoli mohl namítnout,

Člověk by se mohl Ježíše Krista ptát: Není moc odvážné pověřit službou člověka, který trestuhodně selhal? Který zradil? Který se ještě před časem holedbal, že snese jakýkoliv tlak? Není ještě stále příliš nezralý? Neměl by mít nějaký „půst od služby“, nějakou zkušební dobu?

Musím zde udělat malou osobní vsuvku. Jsem rád, že jsem potkal lidi, kteří mi dali šanci sloužit. Zariskovali. Pověřili mě službou ve sboru. Poslali mě v mírně pokročilem věku na teologii. Církve mě ordinovala do duchovenské služby. V ještě pokročilejším věku. Také odvážné. Moc si vážím vaší odhodlanosti a důvěry. Nevím, zda bych já sám byl až takto odvážný. Ježíš Kristus dal Petrovi šanci a ten se jí chopil a po celý život byl svému povolání věrný.

Několik let sloužím tady v Albrechticích. Miluji tento sbor, miluji tuto obec, je mi tady dobře. Víím ale také, že čas mého působení je omezený. Mám pro tento čas určité priority.

Rád bych předal nadšení a radost z celého Písma. Rád bych, aby celý sbor vnímal krásu celého Božího slova jako evangelia o Pánu Ježíši Kristu. Rád bych, aby nedělní bohoslužby byly pokaždé radostnou a slavnostní korunou celého týdne. Toužím po zaplnění generačních mezer ve sboru. Toužím po hlubším propojení s obcí Albrechtice.

Co dál? Uvidíme. Věřím, že pokud se jedny dveře zavírají, Bůh otevírá nové. To je moje celoživotní zkušenost.

Když jsem se vracel po letech do evangelické církve, měl jsem představu, že budu spokojeně sedět do konce života v poslední lavici. To se mi, jak vidíte, nepovedlo.

Dovolím si nakonec zmínit dva momenty. Miluji táboráky. Miluji ten čas s dorostenci, kdy se díváte do ohně a octnete se svým způsobem mimo prostor a čas. Takto vidím i setkání Ježíše po rybolovu. Po noci dřiny, po neskutečném vypětí, kdy nahazovali a vytahovali prázdné sítě, je tady u Ježíše teplo, světlo, oheň, jídlo, krása vody jezera a přírody. Společenství s Ježíšem a ostatními. Je nám spolu dobře. Díváme se spolu do ohně a víme, že tak to má být. To pro mě znamená církev, obrazně řečeno: být spolu s Ježíšem a ostatními u táboráků.

Táboráky. Pamatuji si jich snad desítky a možná jsem jich prožil stovky. Pamatuji si, když jsme podobně jako učedníci vydrželi u ohně až do bílého rána. Celonoční modlitby a zpěv. Tohle nám, kteří jsme to prožili, nikdo nevezme. Je to náš společný i osobní poklad. To jsme prožili s Ježíšem. Tyto chvíle člověka podrží, když se setká s lidskou zlobou a odmítnutím.

Spolu s Ježíšem. To je pro mě církev. Začínali jsme slovy: Jdu na ryby. Jdu lovit ryby. Šest přátel řeklo: Jdeme s tebou. To je také církev. Společná práce, společná námaha, společná radost, společné chvíle u táboráků. Společenství.

Dovolím si vás vyzvat. Přestože nevím, zda vůbec mohu. Instalace je vlastně vyznáním: „Jdu lovit lidi.“ Jdu sloužit. Jdu pracovat. A já vyznávám, že jdu s novým odhodláním a s novým pověřením lovit, pracovat, sloužit. Ale nechci jít sám. Jdete se mnou, moji milovaní?

Takže: Jdu lovit lidi. Pokud do toho jdete se mnou, milovaní albrechtic-tí sborovníci a třeba i vy ostatní, odpovězte prosím: „Jdeme s tebou.“ Děkuji. Amen.

Zbyšek Kaleta, pastor

50. výročí ordinace

Před 50 lety, dne 4. dubna 1976, byl ve Varšavě ordinován pastor Miroslav Danyš, spoluzakladatel a dlouholetý velký přítel Slezské diakonie. Díky jeho angažovanosti a nasazení nově vznikající po období komunistického prázdna slezská evangelická diakonie nejen navázala na své kořeny, ale získala mnohé evropské kontakty a podporu, zvláště ze strany diakonie německé.

Miroslav Danyš se narodil v Trinci v roce 1949. Studium teologie jej v roce 1968 zavedlo nejprve do Prahy. Jelikož byl pod dohledem StB, pokračoval ve studiu ve Varšavě. Po získání magisterského titulu trvale emigroval do Polska, kde byl vysvěcen v evangelicko-reformované církvi ve Varšavě a dva roky zde působil jako farář po boku biskupa Jana Niewieczera, předsedy Polské ekumenické rady a vysokoškolského učitele na Křesťanské teologické akademii. Pastor Danyš jako biskupský vikář sloužil nejen ve varšavském sboru, ale i v bývalých českých sborech v tehdejších československo-polském pohraničí, které vznikly emigrací a působením českých bratří. Celou dobu byl však pod dohledem složek československé Státní bezpečnosti.

V roce 1978 se pastoru Miroslavovi a jeho ženě Jolantě, kterou poznal a oženil se s ní ve Varšavě, podařilo uprchnout do Nizozemska. V Utrechtu farář Danyš studoval misii a ekumenismus a v Amsterdamu slavistiku. V té době požádal o německé občanství na základě rodiště svého otce. Další cesta zavedla manželku z Nizozemska do Lippe, historického panství v německém Severním Porýní-Vestfálsku. Tam působil v letech 1981 až 2006 jako farář v evangelicko-reformované farnosti Heidenoldendorf v Detmoldu.

V té době pastor Danyš navázal jménem své církve četné vztahy s východoevropskými zeměmi, zasadil se o vybudování Slezské diakonie v ČR a diakonie

v Litvě. Své pověření zmocněnce Lippské zemské církve pro východní Evropu spojil s misí křesťansko-židovskou: pod jeho vedením několikrát vycestovaly delegace z Lippe do Litvy, aby tam opravovaly a udržovaly židovské hřbitovy. Zvláštní zájem věnoval litevskému učitelu, filozofovi, humanistovi, básníkovi a teosofovi Wilhelmu Storostovi Vydūnasovi (1868-1953), který poslední léta svého života strávil v Detmoldu. Vydūnas pocházel z prusko-litevské rodiny, po celý život se věnoval německo-litevským vztahům a mezinárodnímu porozumění.

V období hospodářské krize v Polsku farář Miroslav Danyš pomáhal získat léky, aparaturu a odborné vybavení pro tamní četné nemocnice, usiloval o obnovu evangelické nemocnice ve Varšavě, pomohl polské církvi získat prostředky pro stavbu a výbavu tiskárny a nakladatelství Augustana. Díky snahám o smíření národů a obnovu varšavské evangelické nemocnice se dostal do kontaktu s osobnostmi jako Helmut Kohl a Richard von Weizsäcker. Kromě svého mimořádného nasazení pro země východní Evropy byl Miroslav Danyš krajským studentským kaplanem a spolehlivým kontaktním partnerem pro zahraniční studenty. V roce 2017 vyšla poprvé jeho kniha „Diakonie v srdci Evropy“, která je dostupná zároveň v němčině, jak i polštině a češtině.

V současné době pastor Miroslav Danyš bydlí střídavě v Detmoldu a v Českém Těšíně. Na podzim roku 2025 se stal laureátem ceny Těšinit 2025, kterou převzal spolu s dalšími oceněnými: muzikologem Prof. Alojzým Suchankem, historikem Dr. Michaelem Morysem-Twarowskim a historičkou Mgr. Irenou French.

K výročí ordinace přejeme milému jubilatovi hojnost Boží milosti. Půl století služby je důkazem Boží moci a zvláštního vedení Ducha svatého, a to i navzdory četným překážkám a pronásledování, čemu dal Dr. Danyš nejednou svědectví na vlnách ekumenického rozhlasového pořadu Głos Chrześcijan, kde vyprávěl životní příběhy, jež by se hodily na scénář hollywoodského akčního filmu. Jménem čtenářů našeho časopisu přejeme Dr. Miroslavu Danyšovi, ať jej Hospodin i nadále provází svým pokojem a dává radost z plodů dlouholeté služby!

„Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly.“ (Iz 40,31)

red

Zpoždění je nepřipustné

Začátek svatební hostiny podle Podobenství o deseti družičkách. Ne všechno v podobenství chtěl vždycky Pán Ježíš k něčemu přirovnat. Co je lampa, olej nebo svatba, to nebylo pro něho to hlavní. Jakou chtěl tedy dát zásadní myšlenku a posluchač nebo čtenář ji má s pomocí Ducha najít? Na příkladech našeho hmotného světa Pán Ježíš vždycky poukazoval na sebe a své království. Hledáme-li tuto pravdu v Bibli na různých biblických postavách, učení a příbězích, připomeňme si aspoň tyto verše:

Potom řekl svým služebníkům: Svatba je připravena. (Mt 22,8)

Svatební síň se naplnila. (Mt 22,10)

Král řekl jednomu člověku: „Příteli, jak ses sem dostal, když nejsi oblečen na svatbu?“ (Mt 22,12)

Kdo je od Pána pozvaný?

Pozvaný: Pojďte, vše už je připraveno. (L 14,17)

Pojďte ke mně všichni. (Mt 11,28)

Pojďte na svatbu! (Mt 22,4)

Tehdy mi řekl: „Piš: Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.“ (Zj 19,9)

Kdo to je připravený?

Připravený: Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete. (Mt 24,44)

Které byly připraveny, vešly s ním na svatbu. (Mt 25,10)

Správně služebníkovi dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým, vejdi a raduj se u svého Pána. (Mt 25,21)

Je připraven vavřín spravedlnosti všem..., kdo s láskou vyhlíží jeho příchod. (2Tm 4,8)

Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města. (Zj 22,14)

Jak probíhá svatba (královská) ve světě?

Přijetí pozvánky funguje jako potvrzení, že jakožto daná osoba je pro pár důležitá a má své místo v jejich „vnitřním kruhu“. Svatba je velký životní zlom a být u toho znamená být svědkem nového začátku. Pozvánka může vyvolat jak upřímnou radost, tak i pocit odpovědnosti – dárek, cestování, oděv.

Etiketa královské svatby

Je nutné potvrzení účasti. Vždy potvrďte účast v zadaném termínu, i když nemůžete dojít. Přizpůsobte slavnostní oděv místu a času konání. Včasný příchod je důležitý: Zpoždění je nepřipustné. Je nutné dodržovat úctu a nepoukat na sebe zbytečně pozornost. Jaké překvapivé odhalení můžeme v tomto případě získat? Odkládat pozvání Ježíše Krista k novému narození znamená odmítnout pozvání na svatbu. A také odmítnutí vstupu na svatební hostinu.

Ale on odpověděl: „Amen, pravím vám, neznám vás.“ (Mt 25,12)

Bez znovuzrození, to znamená bez svatebního šatu, nikdo nemůže vejít na svatbu, protože nemůže spatřit království Boží (J 3,3), a ani nemůže vejít do Božího království (J 3,5). I když takový člověk se bude vstupu domáhat: *Pane, otevři nám! (Mt 25,11)*

Mnozí mi řeknou v onen den: „Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů? A tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal.“ (Mt 7,22-23)

Kdyby všech deset družiček jemu patřilo, všechny by na svatbu vešly.

Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Ř 8,9)

Budou křesťané, kteří si o sobě myslí, že Kristu patří, a dokonce tomu věří. Ale když spatří oslaveného Krista, jejich víra dojde konce. Ukáže se, že jeho milostivé pozvání k znovuzrození nikdy nepřijali.

Nestačí Boha pouze uznat za svého Stvořitele, třeba ho najít i jako Spasitele. Pro povzbuzení těm, kteří Syna Božího milují, poslouží těchto několik veršů:

Buďte připraveni a vaše lampy ať hoří. (L 12,35)

Bděte tedy, neboť nevíte, kdy Pán domu přijde, zda večer, či o půlnoci, nebo za kuropení, nebo ráno. (Mk 13,35)

V každý čas se v Duchu svatém modlete a prostě, bděte na modlitbách a vytrvale se přimlouvejte za všechny. (Ef 6,18)

*Miroslav Sikora
emeritní pastor*

Kristína Royová

Upříležitosti 90. výročí úmrtí Kristíny Royové (27. prosince 1936) si připomínáme ženu, jejíž vliv na slovenskou kulturu a duchovní život překonal hranice tehdejšího Rakousko-Uherska i Československa. Royová nebyla jen spisovatelkou, ale především „služebnicí s perem v ruce“, která své literární nadání neoddělitelně spojila s neúnavnou charitativní činností. Byla evangelickou myslitelkou, náboženskou spisovatelkou, básnířkou a zakladatelkou charitativních ústavů. Její dílo bylo přeloženo do více než třiceti jazyků.

Život zasvěcený víře a pomoci druhým

Narodila se 18. srpna 1860 ve Staré Turé v rodině evangelického faráře Augusta Roye. Měla tři sestry: Márii (1859-1924), Ludovítu Čulíkovou (1864-1930) a Boženu Chorvátovou (1871-1960). Děti vyrůstaly v silně národně uvědoměném prostředí, což formovalo jejich vztah k rodnému jazyku a lidu. Rodiče byli potomky dvou významných luteránských rodin. Otec August Roy, blízký přítel Jozefa Miloslava Hurbana, byl členem slovenské společnosti, spoluzakladatelem Matice slovenské a slovenských gymnázií. Matčin bratr Jozef Ludovít Holuby byl botanik, etnograf, církevní historik a archeolog a její další bratr Karol Holuby byl v revolučním roce 1848 popraven poblíž dnešní vesnice Šulekovo. Dětství Kristíny Royové bylo spojeno s luteránskou far-

ností ve Staré Turé, kde byli místní kaplani současně jejími učiteli.

Kristína se stala se jednou z nejvdělanějších žen své doby, ovládala několik jazyků a padesátkrát přečetla celou Bibli. Zlomem v jejím životě bylo duchovní probuzení, po němž společně se svou sestrou Márií založila spolek Modrý kříž. Tato organizace se stala základem pro rozsáhlou sociální síť, kterou sestry ve Staré Turé vybudovaly:

- Ambulantní nemocnice (1911): První zdravotnické zařízení v regionu.

- Sirotčinec (1926): Útočiště pro opuštěné děti, kterému zasvětila velkou část své energie.

- Domov bílých hlav (1933): Starobinec, ve kterém sama Kristína Royová prožila poslední roky svého života a kde také zemřela.

Od románů k světovému věhlasu

Literární dráhu zahájila Royová romantickými povídkami, ale světovou proslulost jí přinesla až náboženská literatura. Její tvorba je dodnes oceňována pro svou přímocnost, psychologickou hloubku a silné morální poselství:

- *Bez Boha na světě* (Bez Boha na světě): Její stěžejní dílo, které bylo přeloženo do více než 30 jazyků. Tato novela o malém Paškovi, který hledá cestu k Bohu v drsném prostředí, oslovuje generace čtenářů po celém světě, od Česka až po vzdálené asijské země.

- Rozsáhlá bibliografie: Napsala přibližně 50 až 80 děl (včetně románů, novel a sbírek duchovních písní), mezi něž patří *V sluneční zemi*, *Jako přišli k radosti* nebo *Sluha*.

- Redakční činnost: Významně přispívala do časopisů *Večernice* a *Světlo*, kde skrze své texty šířila osvětu proti alkoholismu a sociální nespravedlnosti.

Odkaz, který neumírá

Kristína Royová bývá nazývána „slovenským Kierkegaardem“ pro hloubku své víry a filozofický rozměr svých děl. Její odkaz dnes udržuje především *Muzeum sester Royových ve Staré Turé*, které sídlí v prostorách bývalého diakonického domu.

I dnes, devět dekad po jejím odchodu, zůstává její život příkladem toho, jak může jednotlivec skrze literaturu a obětavou práci změnit tvář celé komunity. Její knihy nejsou jen historickým dokumentem, ale živým poselstvím o naději, která podle jejích vlastních slov „nezabrání svítání ani v té nejtemnější noci“.

red

Pierwsza kobieta proboszcz w Diecezji Cieszyńskiej

W kwietniu 2026 roku Diecezja Cieszyńska Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Polsce osiągnęła kolejny historyczny punkt na drodze równouprawnienia kobiet w duchowieństwie. Ks. Karina Chwastek-Kamieniorz oficjalnie objęła funkcję proboszcza-administratora w parafii Wieszczyta-Kowale. To trzecia w Polsce parafia Kościoła Ewangelicko-Augsburskiego w Polsce, którą kieruje kobieta. Proboszczem-administratorem parafii w Żyrardowie (Diecezja Warszawska) jest ks. Halina Radacz, a w Wołczynie (Diecezja Katowicka) ks. Katarzyna Kowalska.

Uroczystość powitania nowej duszpasterki w Wieszczytach odbyła się w symboliczny sposób w Poniedziałek Wielkanocny, gromadząc licznych wiernych oraz przedstawicieli rady parafialnej, którzy z nadzieją przyjęli nową liderkę swojej wspólnoty. Droga ks. Kariny do tego miejsca była nierozzerwalnie związana z przełomową decyzją Synodu Kościoła z października 2021 roku, która po siedmiu dekadach wewnętrznych debat otworzyła kobietom drzwi do pełnej ordynacji na księży. Karina Chwastek-Kamieniorz znalazła się wśród dziewięciu diakonek, które 7 maja 2022 roku w warszawskim kościele Świętej Trójcy zostały ordynowane na księży. Objęcie obowiązków proboszcza-administratora, które przejęła od ks. Władysława Wantuloka, umož-

liwiło jej zdanie drugiego egzaminu kościelnego „Pro ministerio”.

Biografia ks. Kariny to świadectwo wieloletniej, cierplivej służby, która rozpoczęła się ponad dwie dekady temu. Pierwsze cztery lata swojej misji spędziła w Łodzi, gdzie poświęciła się głównie pracy diakonijnej i charytatywnej oraz nauczaniu. Kluczowym etapem jej życia zawodowego było jednak osiemnaście lat spędzonych w Goleszowie, jednej z największych wiejskich parafii luterańskich w Polsce. To tam, pracując z ogromną społecznością wiernych, mierzyła się z wyzwaniem, jakie niesło ze sobą pełnienie roli kobiety księdza w tradycyjnym środowisku. Jej postawa i oddanie pozwoliły przełamać wszelkie bariery oraz uprzedzenia, co ostatecznie doprowadziło ją do dzisiejszej funkcji w Wieszczytach-Kowalach, gdzie służyła dotychczas jako wikariusz. Dzisiejsza posługa ks. Kariny jest postrzegana jako realna realizacja zasady równouprawnienia, niosąca odświeżenie i nową energię dla struktur polskiego luteranizmu.

Ks. Karina Chwastek-Kamieniorz ma dwóch braci, którzy także są księżmi luterańskimi. Parafia Ewangelicko-Augsburska Wieszczyta-Kowale powstała w 1992 roku i została utworzona z połączenia części dwóch sąsiednich parafii w Jaworzu i Skoczowie.

snu

Foto: Fb.parafii Wieszczyta-Kowale

Tichá radost

Když byla zima, Stelinka se vždy těšila, kolik sněhu napadne. Nejraději měla chvíle, kdy se mohla dívat, jak tiše padají sněhové vločky. Někdy je dokonce zkoušela chytat na nos nebo do pusy.

Jednou se z kostela a nedělní besídky vracely s maminkou domů na oběd. Najednou začaly padat velké sněhové vločky. Byly tak krásné, že se Stelinka zastavila uprostřed cesty a snažila se jich co nejvíc zachytit otevřenou pusou. Maminka měla trochu obavu, aby se nenaštydla, ale zároveň se nemohla vynadívat na tu čistou dětskou radost.

Když pak přišly domů, Stelinka ještě dlouho vyhlížela z okna a pozorovala, jak sníh tiše přikrývá stromy, střechy i cesty. Všechno bylo najednou tak tiché a pokojné.

Zima ale brzy ustoupila a po sněhové nadílce se za nějaký čas začala probouzet příroda. Při další procházce z nedělní besídky si Stelinka všimla prvních jarních květin, které vykukly ze země. Zastavila se, podívala se na maminku a zeptala se: „Mami, kde se ty květiny berou?“ Maminka se usmála a odpověděla: „Pán Bůh

dává přírodě po zimě nový život. I když se zdá, že všechno spí, on se o všechno stará.“ Pak jemně dodala: „Stejně jako probouzí květiny, probouzí také naše srdce, aby v nich znovu rostla radost, naděje a dobro.“ Stelinka se na malou květinu ještě chvíli dívala. Byla tak drobná, a přesto si našla cestu ze země ven na světlo. Možná právě v té chvíli pochopila, že Pán Bůh dělá malé zázraky každý den – jen si jich někdy potřebujeme všimnout.

„Hle, činím něco nového, už to raší – což to nepoznáváte?“ (Bible, Iz 43,19)

Pán Bůh po zimě probouzí přírodu k novému životu. A stejně tak chce, aby se i v našem srdci znovu probudilo dobro, radost a naděje. Aby se naše srdce mohlo obnovit a začít znovu růst.

Milé děti, na závěr mám pro vás dvě otázky.

1. Jaké první jarní květiny nebo změny v přírodě jsi už letos objevil(a)?

2. Co dobrého může podle tebe růst v našem srdci, když se necháme vést Pánem Bohem?

Erika Mačová

Czerwiec 2026

1 pn	2 Mž 3,13-20	Hbr 11,23-31
2 wt	Iz 43,8-13	Hbr 11,32-40
3 śr	Iz 57,14-16	Hbr 12,1-11
4 cz	2 P 1,16-21	Hbr 12,12-17
5 pt	Hbr 2,1-10	Hbr 12,18-24
6 sb	Ef 4,1-6	Hbr 12,25-29
7 nd	Dz 4,32-37	Ps 76
8 pn	Rz 12,9-16	Hbr 13,1-6
9 wt	Łk 6,27-35	Hbr 13,7-14
10 śr	J 12,1-8	Hbr 13,15-25
11 cz	J 21,15-19	Oz 1,1-9
12 pt	J 15,9-17	Oz 2,1-3
13 sb	1 P 4,7-11	Oz 2,4-15
14 nd	Mt 11,25-30	Ps 36
15 pn	Prz 9,1-10	Oz 2,16-25
16 wt	2 Mž 2,11-25	Oz 3,1-5
17 śr	Mk 1,40-45	Oz 4,1-14
18 cz	Mt 15,29-39	Oz 5,8-15
19 pt	J 6,37-46	Oz 6,1-6
20 sb	J 4,5-18	Oz 8,1-14
21 nd	Mi 7,18-20	Ps 54
22 pn	1 J 3,19-24	Oz 9,10-17
23 wt	Łk 7,36-50	Oz 10,1-15
24 śr	Mt 11,11-19	Oz 11,1-11
25 cz	Mt 10,26-33	Oz 12,1-15
26 pt	J 1,19-28	Oz 13,1 - 14,1
27 sb	Łk 3,10-18	Oz 14,2-10
28 nd	Rz 12,17-21	Ps 42
29 pn	Łk 5,17-26	Am 1,1-15
30 wt	Mt 18,15-20	Am 3,1-15

Czerwiec 2026

„Pamiętajcie o więźniach, jakbyście byli razem z nimi wzięni, o krzywdzonych, bo i wy żyjecie w ciele.”
(Hbr 13,3)

Biblia przedstawia w bardzo różnych kontekstach losy ludzi wziętych do niewoli lub zamkniętych w więzieniu. W niektórych wypadkach chodzi o słuszną karę, skutek przestępowania prawa i Bożych zasad. W innych przypadkach jednak są to opatrnościowe próbowania. Tak się rzecz ma ze starotestamentowym Józefem, którego mądrość Boża „nie opuściła w więzach”, jest to także los wielu proroków, Jana Chrzciciela czy wreszcie samego Jezusa. W pierwotnym Kościele to samo spotyka później apostołów oraz wielu chrześcijan prześladowanych dla wiary. Po dziś dzień jest także wiele miejsc na świecie, gdzie wierni cierpią ze względu na wyznawaną wiarę w Chrystusa. Jednak – jak pisze apostoł Paweł, sam często więziony (dosłownie nieraz nazywa sam siebie „więźniem Chrystusa” lub „więźniem w Panu”) – „Słowo Boże nie ulegnie skrupowaniu” (2 Tm 2,9).

W tych próbach Bóg nie opuszcza swoich, troszczy się o uwieczonych. Jeżeli żąda od swoich wyznawców, żeby „rozrywali kajdany zła” (Iz 58,6), jeśli odwiedzanie więźniów wchodzi w zakres chrześcijańskich dzieł miłosierdzia, jak uczy zresztą sam Jezus, to dlatego że Bóg jest pełen troski o „swoich więźniów” (Ps 69,34), wysłuchuje ich błagań i wołania. Dlatego apostołowie, wtrąceni do więzienia w Filippi, nie rozpaczają, ale modlą się i śpiewem chwają Boga.

Kiedy apostoł wzywa, by pamiętać o więźniach oraz krzywdzonych, prześladowanych, może to stanowić nawiązanie do obrazu ciała i poszczególnych jego części, członków. Gdy któryś z nich cierpi, cierpi cały organizm. Wierzący mają utożsamiać się z cierpiącymi. Końcówka powyższego wiersza – „... bo i wy żyjecie w ciele” – może uświadomić pozostałym członkom Kościoła, że także ich może spotkać ten sam los, dlatego ważne jest, by o więźniach „pamiętali”. Przy czym bynajmniej nie chodzi tutaj o jakiś proces przebiegający w ludzkim myśleniu – ponieważ warunki w ówczesnych więzieniach były skandaliczne, gdyby je oceniał według naszych dzisiejszych norm i przepisów, wiele znaczyło, gdy ktoś z wierzących przyniósł im trochę jedzenia i zapewnił, że bracia i siostry w Panu trwają za nich w modlitwach.

Dla nas to zdanie może być przypomnieniem, by pamiętać o wszystkich, którym dzieje się krzywda, by stawać po ich stronie, nawet gdyby miało i nas to coś (albo bardzo wiele) kosztować. Na wierzących spoczywa także obowiązek modlitwy za cierpiących i prześladowanych dla Chrystusa, gdziekolwiek w świecie tacy się znajdują. Jezus bowiem wziął na siebie nasze ludzkie cierpienia aż do ostateczności, do najdalej idących konsekwencji. Dlatego coś z Jego miłości i poświęcenia powinno być widoczne u Jego naśladowców...

jak

Den ticha

Den ticha je jednou z aktivit duchovní služby Slezské diakonie určenou přímo pro zaměstnance, která nabízí vzácnou možnost zastavení a vnitřního ztišení. Kromě klidu mají tyto chvíle sloužit k načerpání nových inspirací pro další práci i život a především k odložení břemena – tedy všeho těžkého, co si v podobě každodenních starostí, úkolů a povinností neseme.

Právě toto břemeno v programu symbolizuje kámen, který účastníci odkládají v zahradě. „Já si navzdory dešti půjdu teď položit svůj kámen,” zaznívá v doprovodném videu jako připomínka, že najít si prostor pro úlevu a duchovní ztišení je důležité v každém „počasi“.

Svou reflexi sdílí zaměstnankyně Slezské diakonie, Oblast Pobeskydí. Mluví o své zkušenosti z prvního letošního Dne ticha:

„Očekávali jsme ztišení a čas na sdílení mezi kolegy, ale odnášíme si mnohem víc. Co je to Den ticha? Je to čas vyhrazený pro individuální zastavení a vnitřní ztišení. Program nabídl různé cesty – od prepisování Bible přes modlitbu v kapli až po reflexi v přírodě. Tentokrát nás hostil Hospic Frýdek-Místek, p.o., kterému děkujeme za otevřenost, skvělé zázemí a informace k paliativní péči. Hlavní postřeh z návštěvy? Nejsilnějším poznatkem z reflexe účastníků byla vůle pacienta, které je na posledním úseku života dopřán tak velký prostor, aby se nemocný mohl cítit maximálně komfortně a skutečně jako doma. Tato zkušenost nám otevírá nové cesty k hlubší spolupráci a posiluje naději v našem profesním i osobním rozvoji.“

Při závěrečném společném setkání reflektovali účastníci Dne ticha svá počáteční očekávání a pojmenovali několik poznatků a postřehů, které si odnášejí. Jedním z opakujících se postřehů byla vůle pacienta či klienta, které je na posledním úseku života dopřán tak velký prostor, aby se nemocný mohl cítit maximálně komfortně a jako doma. Inspirativními byly však i různé praktické věci a detaily.

Po závěrečné modlitbě na konci celého setkání zazněl ještě dotaz na možnost stáže pracovníka Slezské diakonie v sociálních službách v hospicovém zařízení. Pozitivní odpověď otevřela další možnosti spolupráce a posílila naději k osobnímu rozvoji.

*Miriam Szökeová
koordinátorka duchovní služby ve Slezské diakonii
a nemocničních kaplanů SCEAV*

Foto: Fb Slezské diakonie

Setkání manželských párů

Smilovice, 18. 4. 2026

Foto: Martin Kotajny

Instalace pastora Zbyška Kalety

Albrechtice, 12. 4. 2026

Foto: Martin Kotajny